

...1944 рік. 356-та стрілецька дивізія, ведучи запеклі бої на території Прибалтики, просувалася до Риги. Після виснажливого двоборства з ворогом солдати відпочивали. Командир взводу Буткевич, у якого я був зв'язковим, запросив на сніданок. Розклавши свої припаси на гімнастерці, присіли на траву. Раптом неподалік розірвався один сна-

У бою під Ригою

ряд, другий. Осколок зачепив голову командира. Він ледь чуто сказав: «Прощай, Поліщук, щастя тобі...»

Товариші підбрали його, віднесли до санітарної частини. Про те, що трапалося, я доповів командирі роти. Ще й досі не знаю, яка подальша доля Буткевича.

Перед одним із боїв познайомився із земляком, малолюбашанцем Семеном Павлюком. Розговорилися.

- Слухай, Володю, ти сподіваєшся додому повернутися живим? – з якоюсь благаальною інтонацією запитав Семен.

- Час покаже, – ухилився від прямої відповіді.

Через годину ми пішли в атаку. Першочерговим завданням було вибити з лісу фашистів.

Наступали перебіжками. Солдати піднімалися із землі і падали, знову піднімалися і знову падали. А коли бій скінчився, командир взводу запитав про Павлюка. Хтось відповів, що Семен лежить у сосняку. Там і захоронили його бойові товариші.

Минали дні. Підійшовши впритул до столиці Латвії, наша батарея протягом доби обстрілювала місто. Невдовзі Радіоінформбюро сповістило, що Рига визволена. Радісна звістка крилатим птахом пронеслася по фронту. Фашисти в паніці втікали. З боями наші солдати пройшли місто, але за його околицею натрапили на велике угруповання німецьких військ.

За наказом полковника з відстані більше 100 метрів вогонь відкривати не дозволялося. Мачки по сім гранат і ящику патронів, усі сиділи в окопах і чекали визначеної відстані. Зці-

пивши зуби, я спостерігав за рухом ворожих «тигрів». Поруч з нами, стріляючи на ходу в безвість, пересувалися фашисти. Серце з подвійною енергією б'ється, наче хоче вискочити з грудей. Як важко у такі хвилини втриматися. І ось команда: «Вогонь!» Бойові друзі піднімаються з окопів і з криком «ура!» переходять у наступ. Ступивши кілька кроків, я впав. Два осколки потрапили в живіт, один у ногу (про це довідався, звичайно, згодом).

- Поліщука вбито! – крикнув хтось зовсім поруч.

Коли все стихло, опритомнів. Нестерпний біль, від якого хотілося плакати, мучив тіло. Напружившись, я поповз невідомо в якому напрямку. Тоді для мене не було значення, куди саме повзти. Через деякий час почув знайомий голос кухаря Мельника з Бистрич Березнівського ра-

йону. Товариші саме обідали.

Пізніше мені зробили операцію.

- Ти своє вже відвоював, Володю, – звернулася до мене санітарка.

Від почутого я ледь стримався, щоб не заплакати. Переніс важку операцію і доля відвернулася від мене. А хотілося й далі воювати, бити фашистів...

Додому повернувся інвалідом другої групи. По дорозі заїхав у Малу Любашу до Пилипа Павлюка, розповів про його брата. А через деякий час у сім'ю прийшла похоронка...

Коли школярі просять розповісти про війну, завжди погоджуюся...

Володимир ПОЛІЩУК,
учасник Другої світової війни,
с.Борцівка (газета «Червоний промінь» від 21.03.1985 року)

Литературна свобода

на армія (РОВА) та Комітеті звільнення народів Радянська, а потім і російська

сі (КОНР), що також відомі в Росії